கழக வெளியீடு - ௧௧௧

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குளத்தூர்ப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

சிவஞான சுவாமிகள்

அருளியது

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி, & சென்னை.
விபவ - புரட்டாசி

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited
Tinnevelly & Madras.
September, 1928

Printed by

C. Munisawmy Mudaliar & Sons,
2/17, Coral Merchant St., Madras.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குளத் தூர்ப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

காப்பு

பாமாலைக் குறுமணமாம் புகழ்க்குளந்தா
புரிப்பதிற்றுப் பத்தந் தாதித்
தேமாலை யெம்பெருமான் றிருவடியிற்
புனையவருள் செழித்து நல்கு
மாமாயைத் தொடரறுத்துப் பசுபோதக்
கவளமுண்டு மதமேற் கொண்டு
காமாதித் தறிபிடுங்கி வினைக்கடலை
யுழக்கிவரு களபந் தானே.

நூல்

சீருங் கல்வியுஞ் செல்வமு ஞானமும்
பாரும் விண்ணும் பரிக்கு மிறைமையுஞ்
சாருந் தென்குளந் தாபுரி மேவிய
காருண் கண்டனைக் கைதொழு வார்கட்கே. க

கட்ட றுத்துக் கரிசறு மானந்த
நிட்டை யீதெனக் காட்டிமுன் னிற்குமாற்
சிட்டர் சூழுந் திருக்குளத் தூரினு
ளட்ட மூர்த்தியு மாகிய வண்ணலே. உ

அன்ன லைக்குளத் தூரி னமுதினைக்
கன்னி னுண்மணி யைக்கனித் தேறலை
யென்னி யென்னி யிராப்பக லேத்தாான்
பண்ணு மெய்த்தவ மென்கொலிப் பாரிலே. ௩

பாரும் விண்ணும் பவனனு மங்கியு
நீரும் வேரற நீக்கிப் பரத்தினி
லாரு மன்பர்க் ககவிளக் காயினன்
யாரு மேத்துங் குளந்தையி லீசனே. ௪

ஈச னேகுளத் தூருமென் னெஞ்சமும்
வாச மாக மகிழ்ந்தருள் சோதியே
நீச னேனுக்கும் வேண்டு நிரந்தரம்
பாச முன்றன் பதாம்புயத் தாகவே. ௫

ஆக மங்க ளருமறை யாவையு
மேக மாய்த்துதித் தேத்து மறிவரும்
யோக மூர்த்தியென் பார்குளத் தூரினு
ளாக ரேத்த நடிக்கும் பிரானையே. ௬

பிரானென் றன்னிப் பெருங்குளத் தூருறை
புராணன் றன்னடி போற்ற வறிகிலார்
தராத லத்துடல் பெற்ற தவப்பயன்
விராவ லின்றி விளிதரு மூமரே. ௭

மருவு மைம்புல வஞ்சகர் தங்களாற்
றெரும ருஞ்சிறி யேனையஞ் சேலெனு
வருளும் வார்த்தைக் கலந்தன னையனே
யொருகு ளந்தை யுறையுமெய்ச் சோதியே. ௮

சோம சேகரன் றொல்குளத் தூருறை
சோம நாத னெவர்க்குந் தொடர்வருஞ்
சோம லோகன் றனையடி போற்றினச்
சோம னாதி தரக்குந் திருக்கையே. ௯

திருக்கு ளந்தை வருஞ்செய லார்கடைத்
திருக்கு ளந்தை யலையிடஞ் சேர்த்தக
திருக்கு ளந்தை விழியவன் சேர்விடந்
திருக்கு ளந்தை தெரிசித்த யாங்களே. ய

வேறு.

யாது மறிவொன் றில்லாத வெனையும் பொருளாத் தடுத்தாண்ட
மாது பாகன் திருக்குளத்தூர் வரதன் கருணைப் பெருக்கத்தை
யோதி யோதி யுன்னுதொறு முள்ள முருகு மயிர்சி லிர்க்குங்
காதல் பெருகும் புளகிக்குங் கண்ணீர் ததும்புங் கடியேற்கே. கக

கடியா ரிதழிச் சடைமுடியுங் கண்கண் மூன்றுங் குறுநகையும்
வடியார் சூலத் தனிப்படையும் வரைநேர் புயங்க ளொருநான்கும்
பொடியார் நுதலுந் திருமுகத்தின் பொலிவுங் காட்டி யுளம்புகுந்தா
னடியார் வழுத்தத் திருக்குளத்தூ ரமருங் கருணைப் பெருமானே.

மானேர் நோக்கின் மடநல்லார் மாய வாழ்வின் மதிமயங்கி
யானு விடும்பைக் கடலழுந்து மடியேன் றனக்கோர் புணையாகு
மூனே யுயிரே யுணர்வேயென் றுருக்கக் கலந்து சிவானந்தத்
தேனே யான திருக்குளத்தூ ரிறைவன் கமலச் சேவடியே. கங

சேவார் பெருமான் திருக்குளத்தூர் சேரப்பெற்றேன் றிருப்புகழை
நாவால் வாழ்த்தக் கைகுவிக்க மனத்தா னினைக்க நறுந்தேனூர்
பூவா னீரா லனுதினமும் போற்றப் பெற்றே னுங்கவனு
மாவா வெனவந் தாண்டருளப் பெற்றேன் பிறவி யற்றேனே.

அற்றார்க் கற்ற பரம்பொருளை யமலா னந்தப் பெருவாழ்வைச்
செற்றார் புரங்க டமூளச் செய்த குளத்தூர்ப் பெம்மானைச்
சற்று கிலுநீ நினைந்தறியாய் சழங்கன் மனனே யமன்றூதர்
பற்று நிற்க வரின்வறிது பரிவா யேது புரிவாயே. கரு

வாய்மை யொழுக்கந் தவஞ்சீலம் வணக்கம் பொறுமை யறிவடக்கந்
தூய்மை தவறு மெய்யடியார் தொழும்புக் கிரங்கி யேனோர்க்குச்
சேய்மை யவனுய்த் திருக்குளத்தூர் வரைப்பின் வைகுஞ் சிவபெருமா
னுய்மேற் றவிசிட் டாங்கெனையு நயந்து வந்தாட் கொண்டானே.

கொண்டான் பிரமன் முடைத்தலையைக்
குடந்தைத் தலத்துக் குறுமூரல்
விண்டா னவுணர் புரமூன்று
மொருங்கு வேவ நுதல்விழியாற்
கண்டான் காம னுடல்பொடியாக்
கடிபூம் பொழில்சூழ் குளத்தூரிற்
றண்டா துறையும் பெருங்கருணைத்
தகைசேர் ஞானப் பெருவாழ்வே. ௧௭

வேலை யலைபோற் பிறந்திறந்து
மெலியா வண்ணஞ் சிவஞான
நூலை யுணர்ந்து மனோலயமாய்
நுவலற் கரிய பரானந்தப்
பாலை நுகர்ந்து வாதனையுங்
கழன்று வாழப் பணிப்பதென்றோ
சோலை புடைசூழ் திருக்குளத்தூர்ச்
சோதிப் பொருளாந் தொல்லோனே. ௧௮

தொல்லை நாளே நமைவணங்காத் துட்ட னிவனென் றுன்னாது
வல்லை யணைந்தாட் கொள்ளாயேன் மற்றோர் துணையே றெனக்குளதோ
வல்லை நிகருங் கருஞ்சுரிமென் கூந்த லமுத வல்லியெனு
முல்லை நகைவா ணுதல்பாகா முறைதேர் குளத்து ருறைவோனே.

உறையு ளாகத் திருக்குளத்து ருறையும் பெருமான் பதாம்புயத்தை
யிறையும் வழுவா தகங்குழைய வேத்திப் பரசு மடியவர்க்கு
முறையே தொண்டு செய்திருக்கு முடியாப் பேறு தனைப்பெற்றுக்
குறையா வின்பப் பெருங்கடலிற் குளித்தே னென்றுங் களித்தேனே.

வேறு

களிறுன வைந்தும் வயமா வடக்கி யொருபா லிருந்து தனியாய்
வளியூ டெழுப்பி யிடைபிங் கலைக்கண் மருவாத வண்ண மொருவித்
தெளிவான குண்ட லினிசத்தி யோடு செறியுந் துவட்ட மதுவுண்
டொளியா யுறங்க வருளுங் குளந்தை யுடையான் கடைக்க ணருளே.

அருமேனி கொண்டு முருமேனி கொண்டு மருள்கூ ரிரண்டு மருவுந்
திருமேனி கொண்டு மலநோய் துறந்து சிறியேங்க ளுய்யு முறையாற்
கருமேனி நீத்த கருணைப்பெ ருக்கை யளவிட்டி யாவ ரறிவார்
செருமே னிமிர்ந்த மதனற் கடந்த திருவார் குளந்தை முதலே.

முதிரும்பல் கோடி சமயப்பி ணக்கர் முறைகேட் டுழன்று மயலா
யதுதெய்வ மென்று மிதுதெய்வ மென்று மமைவுற்றி டாம லலைவார்
மதநம்பி யானு மருளாம லுண்மை வழிகாட்டி யாண்டு கொளுவாய்
கதமொன்றி யானை யுரிபோர்த் துகந்த கமலா கரத்து நிறைவே.

நிறைவாகி யெங்கு மசைவின்றி யன்பர் நினைவூ டெழுந்த முதலே
மறைநான்கு மின்னு முறையிட் டுழன்று மறியப்ப டாத வரதா
சிறைநீருடுத்த மதில்சூழ் குளந்தை நகர்வாழ வந்த சிவமே
யிறைவா வரங்க டருசோம நாத வெனவேத் தெடுப்ப தெனதே.

எனதல்ல தொன்றை யெனதென்று கொண்டு
மருளான் மயங்கு மெளியே
னுனதன்பர் தங்கள் பணிசெய்து மெய்ம்மை
யுணருந் திறத்தை யருள்வாய்
கனமொன்று சோலை புடைசுற்று கின்ற
கவினூர் குளந்தை நகராய்
மனமொன்று பட்டு நினைவோர் தமக்கு
வெளிநின்ற ஞான வடிவே. ௨௩

வேலிற் றிகழ்ந்து கயலிற் பிறழ்ந்து
விடமொப்ப வெப்ப மருவிப்
பாலிற் றெளிந்து பிணையைத் துரத்தி
யரிசூழ் பரந்து படைவேள்
கோலிற் பயின்று குமிழின் மறிந்து
குழையூடு செல்லும் விழியார்
மாலிற் படாதுன் னடியே வழுத்த
வருளாய் குளந்தை யரனே. ௨௪

அருமந்த தேவர் பலர்கூடி வேலை
யமுதங் கடைந்த பொழுதின்
வெருவந்து வீய வதன்மே லெழுந்த
விடமுண்டு கந்த விமலன்
பருவங்கள் கண்டு குருமேனி கொண்டு
கதியுய்க்கு மாதி பகவன்
மருவுங்கு ளந்தை நகரம் வணங்க
வெறுபோது முன்செய் தவமே. ௨௭

தவமேது மின்றி முழுமூட ஞகி
மயலா லுழன்று தரைமே
லவமே புரிந்து கலரோ டிணங்கி
யுடலோம்பி மாளு மடியா
னிவனுகு மென்று பழியா திரங்கி
யெனையாண்டு கோடல் கடனே
நவமார் குளந்தை நகரா யரங்கி
னடமாடு முக்கண் மணியே. ௨௮

மணிகண்ட னென்று முமைபங்க னென்று
மறையோதி யென்று மழுமா
னணிகொண்ட செங்கை யிதழாள னென்று
மடியார்க்கு நல்ல னெனவும்
பணிகொண்ட வேணி முடியான் குளந்தை
பதியாம் விருப்ப னெனவுந்
தணிவொன்று சிந்தை யொடுபாடு மன்பர்
சரணென் றலைக்கு மலரே. ௨௯

மலர்மங்கை கேள்வன் மலரா சனத்தன்
மருவும்ப ரோல மிடவு
மலரங்கை யேந்தி முனிவோர்க ளெங்கு
மலமந்து நாடி யிடவுங்

கலகங்கள் கொண்டு மறைநான்கு நின்று
கதறித் திரிந்த லையவு
மிலமென் குளந்தை நகரா னெனக்கு
மெளிவந்த வாழி தெவனே. ௯௰

வேறு

எவ்வ நோய்களு மிடும்பையு மகந்தையு மிழிபு
மௌவி யப்புலை நெஞ்சமு மனைத்துநீங் கிடுமோ
னவ்வி யேந்திய நறுமலர்க் கையினன் கருணைப்
பௌவ மானவன் குளந்தைமா நகர்பணி பவர்க்கே. ௯௧

பவளக் காடுமொய்த் தனையசெவ் வேணியும் பதியுந்
தவளத் திங்களங் கீற்றுமெண் புயங்களுந் தறுகட்
கவளத் தோலுரி வீரமுங் காட்டியெம் பெருமான்
குவளைப் பொய்கைசூழ் குளந்தையிற் குடியிருந் தனனே. ௯௨

குடியி ருப்பதென் னெஞ்சகம் பூண்பது கொடும்பாம்
படிமி தித்துநின் றுடிடஞ் சுடுவன மணியும்
பொடியு டுப்பது தோலெனிற் குளந்தைமா புரிவா
ழடிக ளைத்தொழுந் தெய்வமென் றார்மதிப் பவரே. ௯௩

மதியி லார்சில ரிரண்டுகாற் பசுக்களின் மனிதர்
துதிசெ யாதிகழ் கின்றதாற் சிறுமையோ துதியாற்
கதியை வேண்டிமா லயன்முதற் கடவுளர் வழுத்திப்
பதியு மன்பினுற் பணிசெயுங் குளந்தையெம் பரற்கே. ௯௪

பரந்து வானமுந் திசைகளுங் கணத்தினிற் படர்ந்து
கரந்து செல்லுமென் னெஞ்சினைக் குவித்துநின் கழற்கீழ்
நிரந்த வன்பினு லிருத்திட நிறுத்துநா ளுளதோ
விரந்த வன்பருக் கெளியனுங் குளந்தைவா ழிறையே. ௯௫

இறையு நீங்கிடா வானந்த வெள்ளமா மின்பத்
துறையி லேபடிந் தெனைமறந் ததீதமாந் தொன்மை
நிறைவு வேண்டினே னையனே நினைந்துவேண் டினர்க்குக்
குறைவி லாவரங் கொடுத்தருள் குளந்தைநா யகமே. ௯௬

நாயி னுக்குண வாகுமிவ் வுடம்பினை நானே
பேயெ னச்சுமந் திரிவரை யெய்த்தனன் பிரியா
நேய னேயினி யாற்றிலன் குளந்தைவாழ் நிமலா
காய்க ளிற்றுரிப் போர்வையா யுனக்கடைக் கலமே. ௩௭

அடைக்க லம்புகுந் தேனுனக் கடியனேன் றன்னைப்
புடைத்து வெந்நர கிடுவையோ புனிதரா னவர்க்குக்
கிடைக்கு நின்னடிக் கீழிருத் திடுவையோ வறியேன்
மடைக்க ணித்திலஞ் சொரிதிருக் குளந்தைவாழ் முதலே.

வாழ்வை மெய்யென நம்பிநின் னடியிணை மறந்து
தாழ்வு செய்திடுஞ் சிறியனே னுயினுந் தக்கோய்
சூழி சூழ்திருக் குளந்தைவாழ் சோமநா யகனே
யாழ்வு றாதெடுத் தாள்வதுன் னருளினுக் கழகே. ௩௯

அழித கும்புலை யடற்பொறை தாங்கிநின் றலைவீர்
கெழுவு நன்னெறி யுமக்கியா னுணர்த்துவன் கேண்மின்
றொழுமி னெம்பிரா னடியிணை யேத்துமின் சூழ்மி
னெழுமின் றென்குளத் தூரினைச் சேருமி னினிதே. ௪௰

வேறு

இனியவ னுலகுக் கெல்லா மெம்மனோர் பிறவித் துன்பத்
துனிதவிர்த் தருள வேண்டித் தோளொரு நான்குஞ் செவ்வாய்க்
கனிமொழி யிடமுங் காள கண்டமுங் கண்கண் மூன்றுங்
குனிமதிக் கீற்றுங் காட்டிக் குளந்தையிற் குடிகொண் டானே. ௪௧

கொண்டது விடாது பற்றிக் குருமொழி தவாது நின்று
தொண்டுசெய் யடியார் ஞானச் சுடரினைத் தீண்டு முள்ளப்
புண்டரீ கங்கள் கோயி லென்பராற் புடைசூழ் செல்வத்
தண்டலைக் குளந்தை வைப்பிற் றண்ணரு ளாள னார்க்கே. ௪௨

ஆளரி யேறே போல வைம்புலக் கரிக்கு ழாத்தைக்
கோளற முருக்கி ஞானக் குரைகடல் படிந்து செய்ய
தாளதா மரைக்கீழ் வைக்கத் தண்ணளி சுரந்தென் னுள்ளே
வாளொளி மயமாய் நின்றான் குளந்தையின் மருவுந் தேவே. ௪௩

மருமலர் மாலை சூட்டேன் வாயினாற் றுதிக்க மாட்டே
னிருவினைப் பிணக்கை வீட்டே னிதயத்தி லறிவை நாட்டேன்
பெருகுமெய்த் தவங்க ளீட்டேன் பேயனே னுய்யும் வண்ண
மருளுமா றெவனோ சொல்லா யணிபொழிற் குளந்தை யானே.

யாவனங் கங்கே யெள்ளுக் கெண்ணெய்போ னிறைந்து நின்றான்
யாவன்முக் குணங்க டம்மின் மூவரை யீன்ற பெம்மான்
யாவன்முத் தொழிலு மூவ ரியற்றிடப் பணித்தா னந்தத்
தேவனே யெமையாட் கொள்ளக் குளந்தையிற் சிறந்து ளானே.

சிறந்ததோர் தெய்வ மாவான் றிருக்குளத் தூரின் மன்னு
மறந்திகழ் விடையோ னாத லாயவும் வேண்டுங் கொல்லோ
மறங்கிளர் புரமூன் றட்ட னான்றுமான் முதலாந் தேவர்
புறங்கிளர் கருவி யாகிப் போந்தவா றறிந்து ளார்க்கே. ௪௬

அறிவறி யாமை நீத்த வறிவினை யறிந்து வஞ்சம்
பிறிவுறத் துரியா தீதப் பேரின்ப நிலையி னான்றாய்ச்
செறிவுறும் வாழ்க்கை யந்தோ திருக்குளத் தூரின் மன்னு
மிறைவனை யிறையென் றுன்னா ரெப்படி யெய்து வாரே. ௪௭

வாரறத் தெழுந்து வீங்கி மதர்த்தடி கனத்து வெற்பைப்
போரினில் வென்று மெள்ளப் புடைபரந் திறுமாந் தோங்கிச்
சீருறு களபந் தோய்ந்த செப்பிளங் கொங்கை பாகன்
சார்புகழ் குளந்தை வாணன் சரணமே சரண மாமே. ௪௮

சரண்பிறி தில்லை நீயே தஞ்சமென் றடைந்தோர் தம்மை
முரண்படா வுண்மை காட்டி முத்திதந் தளிக்க வல்லோ
னரண்பயில் குளத்தூர் மன்னு மண்ணலே யன்றி நீர்சூழ்
திரண்டசீ ருலகந் தன்னிற் றேரினும் யாரு ளாரே. ௪௯

உள்ளது மிலது மாகு முருவமு மருவு மாகுங்
கள்ளமும் வெளியு மாகுங் கருணையு மறமு மாகும்
பள்ளமு மேலு மெங்கும் படரொளிப் பிழம்பாய் நிற்கும்
வள்ளலுந் தானே யாகுங் குளந்தையின் மருவுந் தேவே. ௫௰

வேறு

மருவு மாணவக் குறும்பினை வேரற மாற்றியா னந்தத்தே [பெற்றேன்
யொருமை பூண்டுபின் னிரண்டறக் கலந்துவா மூண்மையைப் பெறப்
கருவி மேகமொத் திலங்கிய கந்தரக் கடுபொழிற் குளந்தைக்கோன்
றிருவ டித்துணை நெக்குநெக் கேத்திடுஞ் செய்தவப் பயனாலே. ௩௧

செய்த வப்பய னில்லவர் காண்பரோ திருக்குளத் தூர்மன்னு
மைத ழைத்தகண் டப்பிரா னியற்கையு மற்றவ னடியார்க்கு
மெய்த ழைப்பவந் தருள்புரி முறைமையும் விளங்கிழை யுமைகாணக்
கைத ழைத்தவம் பலத்தினின் றாடிடும் பெருங்கரு ணையுந்தானே.

தான லாதவிவ் வுடம்பினைத் தானெனத் தருக்கிப் பிரபஞ்சத்
தீன வாழ்க்கையை வேட்டழிந் துழலுமிவ் வுயிருமற் றுனைப்போல
வான பேரறி வுடைத்தெனக் கூறுவ தறிந்தவர்க் கடாதன்றே
பேன வார்திரைத் தடங்கள்சூழ் குளந்தையி லமர்ந்தருள் பெருமானே.

மான மாயுடல் பொருளெனு மிவற்றொடு மன்னுமா வியைக்கூட
ஞான தீக்கையி னுனதெனக் கொடுப்பது நயந்துணர்ந் திருந்தேயுந்
தேன லர்ந்தபூம் பொழிற்குளத் தூருறை செல்வனே யிவ்வான்மா
வீன நீங்குதன் வயத்தனுந் தன்மைய னென்பர்கள் சாலாரே.

சால வும்பெரி யவனுநீ யல்லது சாற்றின்வே றிலையென்றுஞ்
சால வுஞ்சிறி யதுமுயி ரென்றும் வேதாகம முதலெல்லாஞ் [வேன்
சால வோதுவ தறிந்துமெப் புரைப்பவர் தன்மையை யென்சொல்
சால மேழையுஞ் சாய்த்தவன் றொழவருந் தனிக்குளத் தூரானே.

குளந்தை மாநக ரமர்ந்தருள் கொழித்திடுங் குழகனே யடியேனுக்
களந்த றிந்திடாப் பரமதப் பிணக்கினி லகப்படா திருண்மாயை
பிளந்த நின்னடி யாரடித் தொழும்பினிற் பிறழ்ந்திடா தொருஞான்றும்
வளந்த ரும்புவி மீதினிற் பிறந்திடா வரங்கடந் தருள்வாயே. ௩௬

அருள்ப ழுத்ததென் குளந்தைமா நகருறை யண்ணலுக் கிடமாகுந்
திருவல் லந்திரு வேகம்ப மிடைச்சுரந் திருக்கச்சூர் திருமுல்லை
மருகல் காளத்தி யொற்றியூர் வான்மியூர் மாகறல் வலிதாய
முருகன் பூண்டிபா சூர்திருக் கழுக்குன்ற முதுகுன்றம் வேற்காடே.

காளை யாய்க்குளத் தூரமர்ந் தருளிய கண்ணுதற் பெருமாற்குத்
தோள்க ளாயிரந் திருமுடி யாயிரந் தொழில்களா யிரஞ்செய்ய
தாள்க ளாயிரம் விழிகளு மாயிரந் தானமா யிரம்பேரின்
கோள்க ளாயிரங் குணங்களா யிரமெனக் கூறுவ ருணர்ந்தோரே.

உணர்ந்து ளோருளத் தகரபுண் டரீகமுந் துவாதசாந் தமுமும்பர்
வணங்கு மாதித்த மண்டல நடுவுநான் மறைகளின் முடிவுஞ்சி
ரிணங்கு சோமலோ கமுந்திரு வம்பலத் திடமுந்தென் குளத்தூர்வாழ்
குணங்க டந்தவர் சிறப்பிட மாமெனக் கூறிடு மறைநூலே. ௩௯

மறைய வன்றலை மலர்ந்தகைத் தலத்தினு
மாயவன் விழிப்போதை
யறைக ழற்பதாம் புயத்தினுங் கண்டவ
ரஞ்சிறைச் சுரும்பார்த்து
நறவு வாய்மடுத் துறங்குதா மரையினல்
லோதிமம் விளையாடுஞ்
சிறைசெய் நீர்க்குளத் தூர்ப்பிரான் றனக்குமேற்
றெய்வமுண் டென்னரே. ௪௰

வேறு

என்னே யடியே னிதுகா றுமெலிந்
தன்னே வெனநோ வதறிந் திலையோ
பொன்னே மணியே குளந்தா புரிவாழ்
மன்னே யெனையா ளமதித் திலையோ. ௪௧

மதித்துன் னடியே மனநெக் குருகத்
துதிக்குஞ் சிறியேன் றுயர்தீர்த் திலையே
லெதிர்த்துன் றனையே யிகழ்வார் குளத்தூர்ப்
பதிக்கன் புடையாய் பரமா ணுடரே. ௪௨

பரமா ணுடர்நின் றுபழித் திடவே
தரமா னபிறப் பையெடுத் தனனுன்
வரனே கமலா கரமா நகர்வா
ழரனே யினியென் றருள்கூ டுவதே. ௪௩

கூடா ரெதிரே சிறுமைக் குடியாய்
வாடா மலெனக் குவரந் தருவாய்
பீடார் புகழ்சேர் பெருந்தண் டகமா
நாடாள் கமலா கரநா யகனே. கூ௪

கனவிற் படுபாந் தள்கடுத் திடநான்
றினமிப் படிநை வதுசித் தமதோ
வினியெத் திறமுன் னருளெய் துவனோ
புனிதக் கமலா கரபோ தகனே. கூ௫

தகுமோ பிரிதுன் சரணஞ் சரணம்
புகுதுஞ் சிறியேன் புனல்சூ ழுலகோர்
நகுமா றுதிரிந் துநடுங் குவது
மிகுசீர்க் கமலா கரவிண் ணவனே. கூ௬

விண்ணோ டருமெண் ணரும்வித் தகனே
பெண்ணோ ணலியா னபெரும் பொருளே
கண்ணார் கமலா கரநா யகனே
யண்ணோ வெனையா ளுவதுன் கடனே. கூ௭

கடலார் விடமுண் டுகலங் கிமையோ
ரிடர்தீர்த் தவனென் றுனையேத் தினனோ
னுடலால் வருதுன் பமொழித் தருள்வா
யடலார் கமலா கரவாண் டகையே. கூ௮

கையுஞ் சிரமும் விழியுங் கழலு
மெய்யும் முனதா கவிதித் தருளாய்
செய்யுந் தடமுந் திருவும் புடைசூழ்ந்
துய்யுங் கமலா கரவுத் தமனே. கூ௯

உத்திப் பணிபூண் டருளுத் தமனைப்
பத்திக் கெளிவந் தபரம் பொருளை
முத்திக் கமலா கரமுன் னவனை
எத்திக் கினுமேத் தியிறைஞ் சுதுமே. எ௰

வேறு

இறையவனே குளத்தூரி லிருந்தருளும் பெம்மானே
முறைபிறழா வானந்த முத்திநெறி தந்தருளி
நிறைவுடைய மெய்யடியார் நீடுபெருந் திருக்கூட்டத்
துறையுளெனைச் சேர்த்தாயை யென்சொல்லித் துதிப்பேனே. எக

துதிப்பதற்கு வாயமைத்தாய் சூழ்வதற்குத் தாளமைத்தாய்
மதிப்பதற்கு மனமமைத்தாய் வணங்குதற்குத் தலையமைத்தாய்
கதிப்பதற்கு நூலமைத்தாய் கடிக்குளத்தூ ரமர்ந்தறிவி
னுதித்தவுனக் கடியேங்க ளுதவுவதென் னைம்மானே. எஉ

மாறுபடாப் பெருங்கருணை வாரிதியாய் நிறைந்திருந்தும்
ஆறுவகைச் சமயத்து மவ்வவர்கட் கவ்வவையா
நீறுபுனை யடியார்க்கு நின்மலப்பே ரொளிமயமாந்
தேறுமவ ரகத்தினிற்குந் திருக்குளந்தைப் பதியானே. எங

பதிகடொறுஞ் சென்றேத்திப் பரகதிக்கு வழிதேடேன்
மதியுடைய நின்னடியார் வழித்தொண்டின் முறைநில்லேன்
றுதிபெருகுந் தென்குளத்தூர்ச் சுடர்க்கொழுந்தே யடியேனை
யதிகமாந் தொழும்பேற்றி யாட்கொள்வ தெவ்வாறே. எச

எவ்வாற்ரு னுய்ந்தாய்ந்து பார்த்திடினு மெயின்மூன்றிற்
றெவ்வாற்றுந் தொழில்கடந்து திருக்குளத்தூ ரமர்ந்தருளி
யவ்வாற்றை முடிக்கணிந்த வற்புதனே யல்லாம
லிவ்வாற்ரு னிதுதெய்வ மெனப்பிறிது காணேனே. எரு

காண்கின்ற கண்ணொளியுங் கதிரொளியு மெனக்கலந்து
பூண்கின்ற வதீதநிலை புலையேற்குங் கிட்டுவதோ
பாண்கொண்ட மதுரமொழிப் பரையமுத வல்லியொடு
மாண்பொன்று திருக்குளத்தூர் மன்னியசீர் மறைப்பொருளே. எசா

பொருப்பரைய னருந்தவத்தாற் புவிதழைப்ப வீன்றெடுத்த
திருப்பரையி னுடன்குளத்தூ ரமர்ந்தருளிச் செங்கரத்து
நெருப்பரையி னக்குமணி நீள்சடைமே லறுகணியும்
விருப்பரையன் பால்வணங்கார் மெய்யுரையை வேண்டேனே. எஎ

வேண்டாத கொடுந்தக்கன் வேள்வியகத் துடனிருக்க
மூண்டார்கள் பட்டதெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்து மூதறிவோ
ராண்டானைத் திருக்குளத்தூ ரமர்ந்தருளி யிருவருக்கு
நீண்டானை யிகழ்வாரை நெஞ்சாலு மணுகாரே. ௭௮

கார்கொண்ட மணிமிடறுங் கருணைபொழி விழிமூன்று
நீர்கொண்ட சடைமுடியு நிலவொழுகுங் குறுநகையுஞ்
சீர்கொண்ட முகப்பொலிவுந் திருக்குளந்தை நகராள
னேர்கொண்ட பதாம்புயமு மென்னுளம்விட் டகலாவே. ௭௯

அகலாத சீர்க்குளந்தை யணிமறுகிற் சோமேச
ரிகலார்வெள் விடையேறி யிசைமுழங்க விரவெல்லாம்
பகலாக வெழுந்தருளுந் திருவிழாப் பரிசுதனைத்
தகவாரத் தரிசித்தோர் தரையிலினிப் பிறவாரே. ௮௰

வேறு

பிறப்பது மிருப்பதும் பெரிது நோயினு
விறப்பது மேதொழி லென்னி லென்செய்வேன்
சிறப்புறு வளம்பயி றிருக்கு ளந்தையி
னறப்பெருஞ் செல்வியோ டமர்ந்த வீசனே. ௮௧

ஈசனே குளந்தைவா ழிறைவ னேகொடும்
பாசமுந் தண்டமும் பற்றி யந்தகன்
காய்சினத் துடன்வருங் காலை நீயலால்
பேசிடி னருந்துணை பிறிதொன் றில்லையே. ௮௨

இல்லமு மக்களு மெழிலுஞ் சுற்றமும்
செல்வமுங் கூடவந் திடுவ தில்லையே
நல்லருட் குளந்தையி னாத னைத்தொழு
தல்லலை யறுத்திடு மறிவி லீர்களே. ௮௩

களிம்புதோய் செம்பெனக் கலந்த மாசினிற்
பளிங்கெனக் கிடந்தவிப் பாவி யேனினித்
தெளிந்திடத் திருவருள் செய்தி டாய்மணி
விளிம்பிழைத் துயர்மதிற் குளந்தை வேந்தனே. ௮௪

வேந்தரா யுலகெலா மாள வேண்டினும்
சாந்தராய் முத்தியைச் சார வேண்டினும்
மாந்தர்காள் குளந்தையி விறையை வாழ்த்துமின்
ஓர்ந்துளோர்க் கிதுவலா லுறுதி யில்லையே. அரு

இல்லையென் றிழிப்பினு மிரந்து பின்செலும்
புல்லறி வாளர்காள் குளந்தைப் புண்ணியன்
மல்குற விம்மையு மறுமை யுந்தரும்
செல்வமென் றறிந்துமென் சேவி யாததே. அசு

தேமலர்ச் சந்திர தீர்த்த மாடிநஞ்
சோமநா தனுக்கலர் தூய்க்கு ளந்தையின்
யாமமா யினும்வதிந் திருக்கப் பெற்றவர்
காமனைக் காலனைக் காய வல்லரே. அஎ

வல்லுறழ் தடமுலை யமுத வல்லியா
மெல்லியற் றேவியுந் தானு மேன்மைசேர்
செல்வமாக் குளந்தைபோ லெனது சிந்தையு
நல்லெழிற் கோயில்கொண் டருளு நாதனே. அஅ

நாதனே போற்றிதென் குளந்தை நண்ணிய
போதனே போற்றிமால் போத னுடொணுப்
பாதனே போற்றியெம் பவந்தொ லைத்தருள்
வேதனே போற்றியென் விமல போற்றியே. அக

போற்றினோர் மலத்தொகை யிரியப் புந்தியின்
மாற்றரு மானந்த வாரி நல்குமா
லேற்றவன் குளந்தையி னிளம்பி றைச்சடை
நாற்றிய பிரான்பெயர் நமச்சி வாயவே. கய

வேறு

வாயுரை மொழியார் பிறன்பொருள் விழைவார்
வஞ்சக நெஞ்சகம் பொதிவார்
தீயன மகிழ்வார் நல்லன விகழ்வார்
செருக்கினுற் றம்மையே மதிப்பார்

பேயரா மவர்பா லிரந்துசென் றுழலாப்
பெருவர மொன்றெனக் கருள்வா
யாயனே குளந்தைத் திருநக ரமர்ந்த
வருட்பெருங் கருணைமா மலையே. ௬௧

மலைதொறுந் திரிந்தும் வெண்பொடி யணிந்து
மந்திர மோதியுந் தீர்த்தத்
தலைபுனல் குடைந்து மொழுக்கினிற் றவறு
தற்புதத் தவம்பல புரிந்துஞ்
சிலைவரை யாக வளைத்தருள் குளந்தைச்
சிவபிரான் முடிதவ ழொற்றைக்
கலையவ னடியார் தமையிகழ்ந் துரைப்பார்
கயவரிற் கயவரா குவரே. ௬௨

ஆகுதிப் புகைபோ யமரரை விளிக்கு
மந்தணர் குழாம்பயில் குளத்தூ
ராகுவா கனனைக் குமரனைப் பயந்த
வண்ணலா ரடியவர்க் கடியா
ராகுமெய்த் தவத்தோ ரூழிபேர்ந் திடினு
மசைவிலா நிலையராய்ப் பிறவி
யாகுலந் துறப்பார் யாரவர் பெருமை
யறிந்தெடுத் தோதவல் லாரே. ௬௩

வல்லையேன் மனமே மாயமா முடல்
வாழ்க்கையைக் கடந்து பேரின்ப
வெல்லையைத் தலைப்பட் டிருப்பதற் குறுதி
யியம்புவன் றிருக்குளத் தூர்வாழ்
கொல்லைமான் மறிசேர் கையவ னடியார்
குரைகழற் றொண்டுபூண் டுறைதி
முல்லைவா ணகையார் மையலை யறுக்க
முயலுதி யிதுவுனக் கறிவே. ௬௪